

morgonstjärna 1

Det är första gången du ser mannen framför dig, ändå känner du genast igen honom. Det är på många sätt som att du bär någon annans minnen inom dig, en slags manifestation av ditt gudomliga arv; osammanhängande inre bilder och associationer som plötsligt stiger upp till ytan och får sin mening när den nödvändiga pusselbiten är på plats. Som nu. Den unge mannen tittar forskande på dig med mörka ögon, inte helt olika dina. Nästan helt i avsaknad av pupill, djupa som brunnar. Två par stjärnlösa natthimlar, svarta som sammet eller fruktbar jord. Du möter hans blick från där du är, hopkrupen på ett svalt stengolv med tinningen pressad mot dess skrovliga yta. Han tycks glida ljudlöst ur skuggorna runt omkring, tyst och outgrundlig, en diffus skepnad, närmast en vålnad. Det finns en lågmäld skönhet i hans uppenbarelse, i det linblonda håret som böljar runt skarpa ansiktsdrag, i hans rosfärgade läppar och släta alabasterhud. Det ser nästan ut som han är under vatten. Eller så är det din yrsel som gör världen oskarp – det var exakt fyrtio dagar och fyrtio nätter sedan du åt någonting.

”Varför skulle Guds son behöva svälta, Jeshua?” Han går i maklig takt mot dig, plockar förstrött upp en sten från marken. ”Du har ju en del trolleritricks i rockärmen, så vitt jag vet.”

Du inser nu varför han är här. Han kommer alltid till de sårbara, de svaga. De som behöver. Tanken på att vara en av dem gör dig olustig. Som om du fångat ett rovdjurs uppmärksamhet. Han räcker fram stenen mot dig, ett litet leende rycker i mungiporna när han tar till orda:

”Slår vad om att du kan göra det här till bröd.”

Tanken på mat får dig att svälja reflexmässigt, det känns som att hungern karvar en plats åt sig själv i din mage. Han ler bredare, som om han visste. Han gör kanske det. Du fuktar läpparna, mumlar:

”Det står skrivet: Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår ur Guds mun.”

Hans höjda ögonbryn upplyser dig om att han är måttligt imponerad av dina ord, och du förstår det. Men det var allt du kunde komma på att säga. Du vänder ner blicken mot marken igen och försöker samla tankarna, men när du tittar upp igen är du ensam. Skuggorna runt omkring verkar ha lutat sig närmare, hotfullt eller tröstande. Hans mörker är ett mörker som växer. Blommar.